

man borttage noget af det slemme, der klæber ved mange af disse Industrier og Haandværk.

Men det er ikke det eneste, som en saadan lovfæstet Indskrænkning af Arbejdstiden skulde raade Bod paa. Der er mange andre uheldige Forhold indenfor Haandværk og Industri, som vel ere dem, der lide mest ved dette System. Det 19de Aarhundrede er jo Dampmaskinens Aarhundrede. Haandkraftens Afløsning af Dampkraft indenfor de forskellige Industrier burde alene være til Velsignelse for Menneskeheden og den arbejdende Del af Befolkningen; men vi vide alle, at denne Udvikling undertiden har ført det modsatte med sig. Det har mange Gange ført til en Forbandelse, dels for dem, som skulde passe disse Maskiner, men mest for de Masser, ja Millioner af Mennesker, som paa Grund af disse Maskiner ere blevne arbejdsløse. Det er jo ikke saaledes, at vi tro, at lovfæstet og indskrænket Arbejdstid paa 8 Timer vil kunne afskaffe Arbejdsløsheden. Det tro vi ikke paa, men vi tro, at den lovfæstede Arbejdstid vil være en Regulator for Arbejdsløsheden. Den vil medføre, at Arbejdet bliver bedre og mere ligeligt fordelt i Aarets Løb, den vil ikke medføre den store, periodiske Arbejdsløshed, man har for Øjeblikket; hvis det var et naturligt Samfund, vilde Maskinernes Afløsning af Haandkraften medføre en betydelig Indskrænkning af Arbejdstiden, men det modsatte er blevet Tilfældet under den nuværende privatkapitalistiske Ordning. Den væsentligste og vigtigste Opgave er nemlig bleven at udnytte Maskinerne saa meget som muligt uden Hensyn til den Indflydelse, det har paa den levende Arbejdskraft, uden Hensyn til, at det skulde medføre, at Arbejderne afgik ved en tidlig Død. Hovedøjemedet har været at faa et saa godt Aarsudbytte som muligt for Aktionærerne og Arbejdsgiverne. At Arbejderne slides op og deres Liv forkortes, har ingen Betydning, thi de kunne erstattes af andre Menneskeliv og kunne ikke takseres i Forhold til Maskinernes Værdi.

Maskinernes Indførelse medfører ogsaa, at Arbejdet bliver meget specialiseret. Medens en enkelt Arbejder tidligere stod og lavede en hel Ting selv, udføres Arbejdet nu i dets enkelte Dele af forskellige Arbejdere, og det medfører, at Arbejdet bliver meget aandsfortærende, og Arbejderne blive helt mekanisk udviklede, som om de vare Automater. En stor Del af dette Tings Medlemmer kende jo disse

Forhold, og jeg skal ikke dvæle meget der- ved. Det følger af sig selv, at man ikke behøver at paakalde Lægers eller Videnskabsmænds Udtalelser for, hvor skadeligt det er at staa Dag ud og Dag ind og udføre samme Arbejde i en bestemt Legemsstilling. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne med Hensyn til specialiseret Arbejde, men kun nævne enkelte Eksempler indenfor Skotøjsindustrien. Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) har tidligere omtalt her i Tinget, at der for at lave en Hæl til en Støvle udkræves 6 Mand Arbejde, og at der for at fabrikere en Støvle skal beskæftiges mellem 35 og 40 Mand. Enhver, som kender Forholdene, som de vare tidligere, og som ved, hvorledes en enkelt Arbejder selv lavede et Par Støvler færdige, vil kunne forstaa, hvor aandsfortærende og aandsløvende Arbejde denne Arbejdets Deling har medført. At tænke sig at skulle staa Dag ud og Dag ind og lave en Sjattedel Hæl af en Støvle eller en Fyrretyvededel af en Støvle! Jeg kunde fremføre mange, ja Hundreder af Beviser indenfor det Fag, jeg selv tilhører, hvor Arbejdet ligeledes er blevet meget specialiseret, og overalt, hvor Maskinerne have afløst Haandarbejdet, er det gaaet paa samme Maade.

Arbejdets stærke Deling og det aandsløvende Arbejde har desuden medført noget andet, nemlig de mange Ulykkestilfælde, som forefalde indenfor Industrien, og som for en langt overvejende Del forefalde i Slutningen af Arbejdsdøgnet. Og saa her vil man kunne se det uheldige ved Arbejdets Specialisering. Jeg siger derfor til den højtærede Indenrigsminister og til det høje Ting: Er denne Grund ikke gyldig nok, er denne Grund, sammenlagt med de andre, ikke gyldig nok, til at Tinget tog denne Sag alvorligt under Overvejelse og vedtog en Lov, der begrænsede Arbejdstiden og samtidig dermed betydeligt indskrænkede disse Ulykkestilfælde, som jeg har omtalt? Ser man disse Folk, hvis hele Arbejdstid optages af et enkelt, specialiseret Arbejde, naar de komme hjem fra Arbejde, ere de i en Sløvhedstilstand, saa de ikke en Gang kunne læse Aviserne, før Søvnens melder sig. De have ikke Tid til at deltage i noget som helst aandeligt Arbejde, være sig paa Aftenskoler eller Folkeuniversitetsundervisningen eller andet, der forædler Menneskeslægten og tjener til Oplysning for dem. Saaledes er det faktiske Forhold, og naar man kender det, synes jeg, der paahviler os et stort Ansvar, hvis